

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2020. június 10.*

„Közszolgálat – Tisztviselők – A tisztviselők jogai és kötelezettségei – Olyan szöveg megjelentetése, amelynek tárgya kapcsolódik az Unió tevékenységéhez – Előzetes tájékoztatási kötelezettség – A személyzeti szabályzat 17a. cikke – Értékelő jelentés – Felelősség”

A T-608/18. sz. ügyben,

Mark Anthony Sammut (lakóhelye: Foetz [Luxemburg], képviseli: P. Borg Olivier ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Parlament** (képviselek: M. Sammut és I. Lázaro Betancor, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a lényegében egyrésről a Parlament 2018. január 4-i határozatának azon részében történő megsemmisítése iránt, amelyben az nem adott helyt a felperesnek a 2016. évre vonatkozó értékelő jelentésében szereplő egyik értékelés törlésére vonatkozó kérelmének, másrésről az e határozat miatt általa állítólagosan elszenvedett vagyoni és nem vagyoni kár megtérítése iránt az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, M. Jaeger és N. Póltorak (előadó) bírák,

hivatalvezető: S. Bukšek Tomac tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. január 28-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 A felperes Mark Anthony Sammut az Európai Parlament tisztviselője.
- 2 2016 novemberében a felperes Máltán könyvet jelentett meg a következő címmel: *L-Aqwa fl-Ewropa. Il-Panama Papers u l-Poter* (Európa legjobbjai. A Panama-iratok és a hatalom; a továbbiakban: a szóban forgó könyv).

* Az eljárás nyelve: máltai.

- 3 2017. március 13-án a felperes tájékoztatta a Parlament Fordítási Főigazgatóságának főigazgatóját a szóban forgó könyv második kiadásának megjelentetésére irányuló szándékáról. 2017. április 7-én a Parlament úgy ítélte meg, hogy a felperes kérelme elfogadhatatlan azon az alapon, hogy második kiadásról van szó, valamint hogy ennél fogva ez a kérelem nem minősülhet az említett könyv megjelentetésére vonatkozó előzetes értesítésnek.
- 4 A felperes 2016. évi értékelő jelentése tartalmaz egy értékelést, amely szerint „úgy tűnik, hogy [a felperes] elmulasztotta tájékoztatni a kinevezésre jogosult hatóságot a »L-Aqwa fl-Ēwropa. Il-Panama Papers u l-Poter« című könyv 2016-ban történő megjelentetésére irányuló szándékáról” (a továbbiakban: a vitatott értékelés). Ez az értékelés az említett értékelő jelentés „3. A szabályok és eljárások tiszteletben tartása” pontjának a „Magatartás” címet viselő részében szerepel.
- 5 2017. május 17-én a felperes a 2016. évi értékelő jelentésének felülvizsgálata iránti kérelemmel fordult az értékelésekért felelős bizottsághoz. Többek között a vitatott értékelés törlését kérte.
- 6 2018. január 4-én a Fordítási Főigazgatóság főigazgatója levelet küldött a felperesnek, amelyben tájékoztatta arról a döntéséről, hogy az értékelésekért felelős bizottság 2017. november 8-i következtetései alapján fog eljárni, következésképpen pedig csak egyetlen, a felperes jelenléti naponkénti teljesítményére vonatkozó értékelés törlésére irányuló módosítást végez a 2016. évi értékelő jelentésében (a továbbiakban: a 2018. január 4-i határozat). Ily módon tehát megtagadta az értékelő jelentésben szereplő vitatott értékelés törlését.
- 7 2018. március 26-án a felperes az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a 2018. január 4-i határozattal szemben. Ebben a panaszban többek között azt kérte, hogy a kinevezésre jogosult hatóság tegye meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a vitatott értékelést töröljék a 2016. évi értékelő jelentéséből.
- 8 2018. július 6-i levelében a kinevezésre jogosult hatóság elutasította a felperes panaszát (a továbbiakban: a panasz elutasításáról szóló határozat).

Az eljárás és a felek kérelmei

- 9 A Törvényszék Hivatalához 2018. október 8-án benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet.
- 10 A Törvényszék Hivatalához 2019. március 11-én benyújtott beadványában a felperes tanúk meghallgatása iránti kérelmet nyújtott be. 2019. április 1-jén a Parlament benyújtotta az említett kérelemre vonatkozó észrevételeit.
- 11 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele módosult, a Törvényszék eljárási szabályzata 27. cikkének (5) bekezdése alapján az előadó bírót az első tanácsba osztották be, a jelen ügyet következésképpen e tanács elé utalták.
- 12 A Törvényszék a 2020. január 28-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.
- 13 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
 - részlegesen semmisítse meg a 2018. január 4-i határozatot;
 - semmisítse meg a panasz elutasításáról szóló határozatot;

- rendelje el a vitatott értékelésnek a 2016. évi értékelő jelentésből való törlését;
- kötelezze a Parlamentet a 2018. január 4-i határozattal okozott különféle károk megtérítésére;
- a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

14 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

- utasítsa el a keresetet;
- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

Előzetes észrevételek

- 15 Első és második kereseti kérelmében a felperes a 2018. január 4-i határozat részleges megsemmisítését, valamint a panasz elutasításáról szóló határozat megsemmisítését kéri.
- 16 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdésében említett igazgatási panasz és annak kifejezett vagy hallgatólagos elutasítása egy összetett eljárás szerves részét képezi, és csupán a bírósághoz fordulás egyik előfeltételét képezi. E körülmények között a kereset, még ha formailag a panasz elutasítása ellen irányul is, a bíróság szempontjából olyanak tekintendő, mint amelyet a panasszal megtámadott, sérelmet okozó aktus ellen nyújtottak be (lásd analógia útján: 1989. január 17-i Vainker kontra Parlament ítélet, 293/87, EU:C:1989:8, 7. és 8. pont), kivéve abban az esetben, ha a panasz elutasításának a hatálya eltér azon aktus hatályától, amellyel szemben a panaszt benyújtották (2006. október 25-i Staboli kontra Bizottság ítélet, T-281/04, EU:T:2006:334, 26. pont).
- 17 A panaszt – akár hallgatólagosan, akár kifejezetten – elutasító határozatok ugyanis csupán megerősítik azt az aktust vagy mulasztást, amelyet a panaszos kifogásol, és önmagukban véve nem minősülnek megtámadható aktusoknak, így az ilyen, az eredeti határozathoz képest önálló tartalommal nem bíró határozatok ellen előterjesztett kérelmeket az eredeti aktussal szembeni kérelmeknek kell tekinteni (lásd: 2015. június 19-i Z kontra Bíróság ítélet, T-88/13 P, EU:T:2015:393, 141. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 18 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a 2018. január 4-i határozattal szemben benyújtott panasz elutasításáról szóló határozat pusztán megerősíti ezt a határozatot, mivel nem változtatja meg annak rendelkező részét, és nem vizsgálja felül új jogi és ténybeli körülmények alapján a felperes helyzetét. Nem érinti a panasz elutasításáról szóló határozat megerősítő jellegét az a körülmény, hogy ez a határozat pontosítja a 2018. január 4-i határozatban szereplő indokokat. Ilyen esetben a sérelmet okozó eredeti aktus jogszerűségét kell megvizsgálni a panaszt elutasító határozatban található indokokra tekintettel, mivel ezen indokolásnak ezen aktusra is érvényesnek kell lennie (lásd ebben az értelemben: 2009. december 9-i Bizottság kontra Birkhoff ítélet, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 19 E körülmények között, mivel a panasz elutasításáról szóló határozat nem rendelkezik önálló tartalommal, a megsemmisítés iránti kérelmeket kizárólag a 2018. január 4-i határozat ellen irányuló kérelmeknek kell tekinteni, amely határozat jogszerűségét a panasz elutasításáról szóló határozatban szereplő indokolásra tekintettel kell megvizsgálni.

A harmadik kereseti kérelem elfogadhatóságáról

- 20 A felperes harmadik kereseti kérelme arra irányul, hogy a Törvényszék utasítsa a Parlamentet a vitatott értékelésnek a 2016. évi értékelő jelentéséből való törlésére.
- 21 E tekintetben fel kell idézni azt az állandó ítélkezési gyakorlatot, amely szerint nem a Törvényszék feladata, hogy utasítsa az uniós intézményeket, függetlenül az EUMSZ 266. cikkben a megsemmisített aktust kibocsátó intézmény számára megfogalmazott azon általános kötelezettségtől, hogy tegyen meg minden, az aktust megsemmisítő ítélet teljesítéséhez szükséges intézkedést (lásd: 2019. január 15-i HJ kontra EMA ítélet, T-881/16, nem tették közzé, EU:T:2019:5, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 22 Következésképpen mint elfogadhatatlanokat kell elutasítani azokat a kereseti kérelmeket, amelyek arra irányulnak, hogy a Törvényszék rendelje el a vitatott értékelésnek a felperes 2016. évi értékelő jelentéséből való törlését.

A panaszban szereplő érvekre való hivatkozás elfogadhatóságáról

- 23 A keresetlevélben a felperes hivatkozik a 2018. március 26-án benyújtott panaszra, és azzal érvel, hogy az említett panaszban szereplő minden pontot a jelen kereset elválaszthatatlan részének kell tekinteni.
- 24 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikke és az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében minden keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát, a hivatkozott jogalapokat és érveket, valamint e jogalapok rövid ismertetését. Ezen információknak kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára védekezésének előkészítését és a Törvényszék számára a keresetről való határozathozatalt, adott esetben minden további információ nélkül (lásd ebben az értelemben: 2013. március 14-i Fresh Del Monte Produce kontra Bizottság ítélet, T-587/08, EU:T:2013:129, 268. pont).
- 25 Ezen túlmenően, a mellékleteket csak annyiban lehet figyelembe venni, amennyiben azok a felperesek beadványainak szövegében kifejezetten megjelenő jogalapokat vagy érveket támasztanak alá vagy egészítenek ki, és amennyiben pontosan meg lehet határozni, hogy melyek azok a bennük foglalt elemek, amelyek az említett jogalapokat vagy érveket támasztják alá vagy egészítik ki. Ugyanis, noha a keresetlevél szövege alátámasztható a csatolt iratok meghatározott részeire történő hivatkozásokkal, a Törvényszéknek nem feladata, hogy a mellékletekben megkeresse és azonosítsa azokat a jogalapokat és érveket, amelyek a kereset alapját képezhetik, mivel a mellékleteknek kizárólag bizonyító és kiegészítő szerepük van (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 11-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 40. és 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 26 Márpedig a jelen ügyben a felperes – további pontosítások nélkül – a panasz valamennyi pontjára való általános hivatkozásra szorítkozik. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy ezt a hivatkozást mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant kell elutasítani.

Az ügy érdeméről

A megsemmisítés iránti kérelmekről

- 27 Megsemmisítés iránti kérelmeinek alátámasztására a felperes két jogalapra hivatkozik, amelyeket együttesen kell vizsgálni. Az első jogalap a véleménynyilvánítás szabadságához való alapvető jog megsértésén alapul. A második a személyzeti szabályzat 17a. cikke (2) bekezdésének téves alkalmazásán alapul.

- 28 Az említett jogalapok alapvetően három különálló kifogásra oszlanak. A felperes először is azzal érvel, hogy a szóban forgó könyv nem sértheti súlyosan az Unió jogos érdekeit, valamint hogy következképpen tévesen alkalmaztak vele szemben szankciókat a 2016. évi értékelő jelentésében. Másodszor, a felperes úgy véli, hogy „az Unió tevékenysége” fogalmának túl tág értelmezése alapján vélték úgy, hogy a szóban forgó könyv tárgya az említett tevékenységhez kapcsolódik. Harmadszor, a felperes úgy véli, hogy a panasz elutasításáról szóló határozat nem rendelkezik indokolással.
- 29 A Törvényszék úgy véli, hogy először a harmadik kifogást célszerű vizsgálni.

– *A harmadik kifogásról*

- 30 A felperes állítása szerint a 2018. január 4-i határozat nem tartalmaz indokolást, mivel az csupán egy egyszerű véleményen, nem pedig tényeken vagy jogi megfontolásokon alapul. E tekintetben először is azzal érvel, hogy a kinevezésre jogosult hatóság által a panasz elutasításáról szóló határozatban alkalmazott „úgy vélem” kifejezés bizonyítja, hogy a határozat véleményen, nem pedig megfelelő mértékű indokolásnak minősíthető objektív tényezőkön alapul. Másodszor előadja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nem olvasta el a szóban forgó könyvet, és egyedül a könyv címe alapján jutott arra a következtetésre, hogy annak tárgya az Unió tevékenységéhez kapcsolódik. E tekintetben a Fordítási Főigazgatóság máltai nyelvi egységének egységvezetője egyébként elismerte, hogy az említett könyv egyáltalán nem hivatkozik sem az Unió, sem a Parlament tevékenységére. Következésképpen a 2018. január 4-i határozat indokolása nem felel meg az előírt követelményeknek, amennyiben egy alapvető jog esetleges megsértésére vonatkozóan kell határozatot hozni.
- 31 A Parlament vitatja a felperes érveit.
- 32 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 296. cikkben említett és az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjában felidézett indokolási kötelezettség az uniós jog olyan alapelve, amelynek célja egyrészt az, hogy az érintett számára a sérelmet okozó aktus megalapozottságának megítélését lehetővé tévő kellő tájékoztatást nyújtson, valamint lehetőséget biztosítson az annak jogszerűségét vitató, bíróság előtti kereset indítására, másrészt pedig az, hogy lehetővé tegye az uniós bíróság számára felülvizsgálatának gyakorlását (lásd: 2019. július 3-i PT kontra EBB ítélet, T-573/16, nem tették közzé, EU:T:2019:481, 374. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 33 Valamely határozat indokolását nemcsak a szövege alapján kell megítélni, hanem annak összefüggéseire, valamint az érintett területre vonatkozó jogszabályok összességére tekintettel is. Ily módon egy határozat akkor tekinthető kellően indokoltnak, ha az érintett előtt ismert összefüggésben fogadták el, amely lehetővé teszi a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését (lásd: 2004. április 1-jei N kontra Bizottság ítélet, T-198/02, EU:T:2004:101, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 34 Emlékeztetni kell ugyanakkor arra, hogy az indokolási kötelezettség olyan lényeges eljárási szabálynak minősül, amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik (lásd: 2017. március 1-jei Silvan kontra Bizottság ítélet, T-698/15 P, nem tették közzé, EU:T:2017:131, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 35 E megfontolások tükrében kell meghatározni, hogy – különösen a panasz elutasításáról szóló határozatban szereplő indokokra figyelemmel – a 2018. január 4-i határozat a jelen ügyben megfelelő indokolással rendelkezik-e.

36 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a panasz elutasításáról szóló határozatban a kinevezésre jogosult hatóság mindenekelőtt felidézte a bármely szövegnek az uniós tisztviselők általi nyilvánosságra hozatalát illetően a személyzeti szabályzat 17a. cikkéből eredő jogokat és kötelezettségeket. Ezután megállapította, hogy a felperes nem tájékoztatta előzetesen a Parlamentet a szóban forgó könyv megjelentetésére irányuló szándékáról. Végül az alábbiakat közölte a felperessel:

„[a]mint azt az Ön könyvének címe sugallja és amint azt panaszának 2. pontjában Ön is leírja, a könyv a Panama-iratokkal és az offshore vállalkozásokkal foglalkozik. A Parlament intézkedéseket fogadott el az offshore vállalkozásoknak a pénzmosás és az adókikerülés céljából történő igénybevitelével kapcsolatban. Konkrétan: 2016 júniusában létrejött a PANA bizottság [...], amely az Unió és tagállamai, valamint a Panama-iratok közötti kapcsolatokat vizsgálta. Következésképpen úgy vélem, kapcsolat áll fenn az Ön könyve és a Parlament munkája között”.

37 Ezzel összefüggésben a felperes elsősorban azt állítja, hogy az „úgy vélem” kifejezés alkalmazása bizonyítja, hogy az említett határozat nem objektív tényezőkön alapul, ekként pedig nem rendelkezik megfelelő mértékű indokolással. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy – a felperes állításával ellentétben – az „úgy vélem” kifejezés kinevezésre jogosult hatóság általi alkalmazása egyáltalán nem elegendő annak bizonyításához, hogy a 2018. január 4-i határozat indokolása szubjektív. Ennélfogva önmagában ennek a kifejezésnek az alkalmazása nem érintheti az említett határozat jogszerűségét.

38 Következésképpen ezt az érvet mint megalapozatlant kell elutasítani.

39 A felperes másodsorban azt állítja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság – a Fordítási Főigazgatóság máltai nyelvi egységének egységvezetője által megfogalmazott ellentétes vélemény ellenére – azért jutott arra a következtetésre, hogy a szóban forgó könyv az Unió tevékenységére vonatkozik, mert nem olvasta el azt.

40 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a Fordítási Főigazgatóság valamely egységvezetőjének a szóban forgó könyv tartalmára vonatkozó ellentétes véleménye közömbös annak megállapítása szempontjából, hogy a 2018. január 4-i határozat indokolása objektíve megfelelő jellegű-e.

41 Ezután meg kell állapítani, hogy a szóban forgó könyv tartalmára vonatkozó megfontolások a határozat érdemi jogszerűségének felülvizsgálatára, nem pedig a határozat indokolásának felülvizsgálatára utalnak, ezért azoknak az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogás keretében nem lehet helyt adni. Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a Parlament a tárgyaláson pontosította, hogy az említett könyv tartalmát kifejtették a kinevezésre jogosult hatóság számára.

42 Végezetül, a fenti 36. pontból kitűnik, hogy a 2018. január 4-i határozatot lényegében az indokolta, hogy a szóban forgó könyv a „Panama-iratokról” és az offshore vállalkozásokról szól, valamint hogy kapcsolódik a Parlament munkájához. E tényezőkre tekintettel vélték úgy, hogy a felperes nem tett eleget a személyzeti szabályzat 17a. cikkéből eredő kötelezettségeinek.

43 Ezzel összefüggésben meg kell állapítani, hogy az indokolás elegendő volt ahhoz, hogy lehetővé tegye a felperes számára annak meghatározását, hogy a 2018. január 4-i határozat megalapozott volt-e, vagy hogy ez a határozat olyan hibában szenved-e, amely lehetővé teszi érvényességének vitatását. A fentiekben kifejtett okok alapján ugyanis a felperes még azokat a konkrét okokat is meg tudta érteni, amelyek miatt a Parlament úgy vélte, hogy a felperesnek tájékoztatnia kellett volna a kinevezésre jogosult hatóságot a szóban forgó könyv megjelentetésére irányuló szándékáról. Ráadásul meg kell jegyezni, hogy az említett okokat a felperes a jelen keresetben vitatja. Egyebekben ezek indokok ahhoz is elegendőek, hogy a Törvényszék számára lehetővé tegyék a 2018. január 4-i határozat jogszerűsége bírósági felülvizsgálatának elvégzését.

44 Nem vitatható tehát, hogy az említett határozat megfelel az ítélkezési gyakorlatban kimondott, a fenti 32–34. pontban felidézett feltételeknek. Ennélfogva el kell utasítani a felperes azon kifogását, amellyel arra hivatkozik, hogy a 2018. január 4-i határozat indokolása hiányos.

– *Az első kifogásról*

45 A felperes állítása szerint a kinevezésre jogosult hatóság egy, a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdésében előírtnál szigorúbb kötelezettséget írt elő vele szemben. Az, hogy a Parlament létrehozott egy, a pénzmosás, adókikerülés és adókijátszás tekintetében az uniós jog állítólagos megsértésének és az annak alkalmazása során állítólagosan elkövetett hivatali visszasságoknak a kivizsgálásával foglalkozó vizsgálóbizottságot (a továbbiakban: PANA bizottság), nem jelenti azt, hogy csak akkor beszélhet a „Panama-iratokkal” kapcsolatos aktuális eseményekről, ha az Unió jogos érdekeit súlyosan sértő módon bírálja az említett bizottság, a Parlament vagy az Unió munkáját. A felperes e tekintetben 2001. március 6-i Connolly kontra Bizottság ítéletre (C-274/99 P, EU:C:2001:127) hivatkozik, amelyből kitűnik, hogy a jelen ügyben nem arról kell megbizonyosodni, hogy elmulasztotta-e közölni a szóban forgó könyv tervezett kiadását, hanem inkább azt kell meghatározni, hogy annak tartalma veszélyeztethette-e súlyosan az Unió jogos érdekeit. Ily módon, mivel a szóban forgó könyv nem jelentett ilyen veszélyeztetést, nem tekinthető úgy, hogy az a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdésében előírt feltétel hatálya alá tartozik, sem pedig úgy, hogy az Unió tevékenységéhez kapcsolódik.

46 A Parlament vitatja a felperes érvelését.

47 Előjáróban pontosítani kell, hogy a Törvényszék az értékelt személy munkájának értékelésével megbízott személyek által kialakított értékelést nem válthatja fel a sajátjával. Az értékelők ugyanis széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk értékelendő tisztviselők munkájának megítélése tekintetében. Ennélfogva az értékelő jelentések tartalmának uniós bíróság általi felülvizsgálata az eljárás szabályszerűségének, a tények anyagi valóságának, valamint nyilvánvaló mérlegelési hiba vagy hatáskörrel való visszaélés hiányának felülvizsgálatára korlátozódik (lásd ebben az értelemben: 1983. június 1-jei Seton kontra Bizottság ítélet, 36/81, 37/81 és 218/81, EU:C:1983:152, 23. pont; 2005. október 25-i Cwik kontra Bizottság ítélet, T-96/04, EU:T:2005:376, 41. pont).

48 Ezen túlmenően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az Unió tisztviselőit és alkalmazottait az uniós intézmények tevékenysége által lefedett területeken is megilleti a véleménynyilvánítás szabadsága. E szabadság magában foglalja a tisztviselőt alkalmazó intézmény által képviselt állásponttól eltérő vagy ahhoz képest kisebbségi nézetek szóban vagy írásban való kifejezésének jogát (lásd: 2001. március 6-i Connolly kontra Bizottság ítélet, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 A véleménynyilvánítás szabadsága ugyanakkor tartozhat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezmény 10. cikkének (2) bekezdésében szereplő korlátozások hatálya alá, amely bekezdés értelmében az e kötelezettségekkel és felelősséggel együtt járó szabadság gyakorlása törvényben meghatározott, olyan alakszerűségeknek, feltételeknek, korlátozásoknak vagy szankcióknak vethető alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban (lásd: 2012. december 13-i Strack kontra Bizottság ítélet, T-199/11 P, EU:T:2012:691, 137. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 Egy demokratikus társadalomban jogszerűnek minősül, hogy a tisztviselőket a jogállásuk alapján a személyzeti szabályzat 17a. cikkében szereplőkhöz hasonló kötelezettségek hatálya alá vonják. A véleménynyilvánítás szabadságát kétségtelenül korlátozó e kötelezettségek célja azon bizalmi viszony megőrzése, amelynek az Unió és annak tisztviselői vagy alkalmazottai között kell fennállnia (2012. december 13-i Strack kontra Bizottság ítélet, T-199/11 P, EU:T:2012:691, 138. pont; lásd analógia útján: 2001. március 6-i Connolly kontra Bizottság ítélet, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 44. pont).

- 51 E tekintetben a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdéséből kitűnik, hogy az a tisztviselő, aki egyedül vagy másokkal együtt nyilvánosságra kíván hozni vagy hozatni bármely olyan szöveget, amelynek tárgya az Unió tevékenységével kapcsolatos, előzetesen tájékoztatja erről a kinevezésre jogosult hatóságot. Ezen utóbbinak az információ kézhezvételétől számított 30 munkanapon belül kell kifejezésre juttatnia esetleges kifogásait, aminek hiányában úgy kell tekinteni, hogy e tekintetben hallgatólagos beleegyezését adta. Az ítélkezési gyakorlat pontosította, hogy ez a beleegyezés csak kivételesen, akkor tagadható meg, ha a tervezett közzététel alkalmas arra, hogy súlyosan sértse az Unió jogos érdekeit (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 15-i Skareby kontra EKSZ ítélet, T-585/16, EU:T:2017:613, 80. és 81. pont).
- 52 Ebből kitűnik, hogy két különálló szakaszból tevődik össze az az eljárás, amelyet azoknak a tisztviselőknek kell követniük, akik bármely olyan szöveget szándékoznak megjelentetni, amelynek tárgya az Unió tevékenységével kapcsolatos. Az első szakasz a tisztviselő azon kötelezettségét írja elő, hogy közzétételi szándékáról tájékoztassa a kinevezésre jogosult hatóságot, amennyiben a szóban forgó szöveg tárgya az Unió tevékenységével kapcsolatos. A második szakasz a kinevezésre jogosult hatóságot terhelő azon kötelezettséget írja elő, hogy döntéséről 30 napon belül írásban tájékoztassa az érintett tisztviselőt, amennyiben bizonyítani tudja, hogy ez a szöveg súlyosan sértheti az Unió jogos érdekeit.
- 53 E két szakasz mindegyikét jellemző különféle szabályok megfelelnek magának a személyzeti szabályzat 17a. cikkében előírt eljárás céljának. Ily módon a bármely olyan szöveg közzétételére irányuló szándékra vonatkozó, az érintett tisztviselő általi előzetes tájékoztatás, amely szöveg tárgya az Unió tevékenységével kapcsolatos, lehetővé teszi ezután az intézmények számára, hogy gyakorolják azt a felülvizsgálatot, amelyet a személyzeti szabályzat 17a. cikke (2) bekezdésének második albekezdése alapján kötelesek elvégezni. E megfontolásokra figyelemmel tehát az, hogy a szóban forgó szöveg súlyosan sértheti az Unió jogos érdekeit, nem képez olyan releváns kritériumot, amelyet figyelembe kellene venni a bármely olyan szöveg közzétételére irányuló szándék bejelentésének szakaszában, amely szöveg tárgya az Unió tevékenységével kapcsolatos.
- 54 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy a felperes nem tájékoztatta előzetesen a kinevezésre jogosult hatóságot a szóban forgó könyv kiadásáról. E tekintetben a 2018. január 4-i határozatban a Parlament pusztán annyit állapított meg, hogy a felperes 2016. évi értékelő jelentése „3. A szabályok és eljárások tiszteletben tartása” pontjának a „Magatartás” címet viselő részében szereplő vitatott értékelés – a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdésére tekintettel – igazolt volt, ily módon pedig megállapította az előzetes tájékoztatási kötelezettség elmulasztását. Ezzel szemben egyáltalán nem ítélte meg azt az esetleges fenyegetést, amelyet a szóban forgó könyv jelenthetne az Unió jogos érdekeire nézve.
- 55 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a 2018. január 4-i határozat jogszerűségének értékelése céljából nem releváns a felperes által hivatkozott azon körülmény, hogy a szóban forgó könyv nem sértheti súlyosan az Unió jogos érdekeit.
- 56 Ennélfogva el kell utasítani az arra alapított kifogást, hogy – mivel a szóban forgó könyv nem sértheti súlyosan az Unió jogos érdekeit – a Parlament a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdésében előírnál szigorúbb kötelezettséget írt elő a felperessel szemben annak megállapításakor, hogy a felperesnek tájékoztatnia kellett volna a kinevezésre jogosult hatóságot a tervezett kiadásról.

– A második kifogásról

- 57 A felperes először is azzal érvel, hogy a bármely szöveg kiadását tervező tisztviselőkre háruló tájékoztatási kötelezettség csak akkor terheli e tisztviselőket, ha az említett szöveg az Unió tevékenységére vonatkozik. E tekintetben a kinevezésre jogosult hatóságnak megszorítóan kell értelmeznie az Unió tevékenységének fogalmát, különösen az azon kontextust meghatározó egyéb

iránymutatásokra figyelemmel, amelyben az említett fogalmat értelmezni kell. A jelen ügyben a szóban forgó könyv és az Unió tevékenysége közötti egyszerű kapcsolatra való hivatkozás nem elegendő annak megállapításához, hogy a felperes köteles volt tájékoztatni a hatóságot az említett kiadásra irányuló szándékáról.

- 58 A felperes ily módon lényegében azt állítja, hogy a szóban forgó könyv az Unió semmilyen tevékenységére nem utal, hanem egyszerűen csak egy máltai belső politikai vitára vonatkozik. Mivel a Parlament különféle területeken számos témával foglalkozik, ha a Törvényszék helyt adna a kinevezésre jogosult hatóság érvelésének, az azt jelentené, hogy megtiltja az uniós tisztviselők számára, hogy a PANA bizottság és a Parlament által végzett munka tárgyát képező bármely témáról beszéljenek. Márpedig mivel a szóban forgó könyv sem az említett bizottság, sem az Unió tevékenységére nem utal, annak tárgya nem az Unió tevékenységére vonatkozik. A felperes ennél fogva egyáltalán nem sértette meg a bizalmi viszonyt, és nem is szegte meg az Unióval szemben a lojalitásra és pártatlanságra irányuló kötelezettségét azzal, hogy nem tájékoztatta a tervezett kiadásról. Végezetül arra az esetre, ha a Törvényszék szerint a könyv tárgya az Unió tevékenységére vonatkozik – ami a jelen ügyben téves lenne –, a felperes előadja, hogy az legfeljebb is pusztán kiegészíti a kinevezésre jogosult hatóság mérlegelését és a PANA bizottság vizsgálatát.
- 59 Másodszer, a felperes hozzáfűzi, hogy azzal, hogy a kinevezésre jogosult hatóság szankciót állapított meg vele szemben, a részére a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdésében biztosítottnál tágabb mérlegelési jogkörrel élt, ekként pedig megsértette a véleménynyilvánítás szabadságához való jogát.
- 60 Harmadszor, a felperes hangsúlyozza, hogy a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdésében és 90. cikkének (2) bekezdésében előírt különféle határidők összeadódása miatt az előzetes bejelentéshez kötött kiadványok felülvizsgálata iránti kérelmekre vonatkozó határidő öt hónapnak felel meg. E határidő jelentőségére tekintettel a tájékoztatási kötelezettséget a szigorúan az Unió tevékenységére vonatkozó kiadványokra kell korlátozni.
- 61 A Parlament vitatja a felperes érvelését.
- 62 Elsősorban a felperes annak állítására irányuló érvét illetően, hogy a szóban forgó könyv egy máltai belső politikai vitára vonatkozik (lásd a fenti 57. és 58. pontot), emlékeztetni kell arra, hogy a 2018. január 4-i határozatot lényegében az indokolja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság úgy vélte, hogy a szóban forgó könyv az úgynevezett Panama-iratokkal kapcsolatos ügyre, valamint offshore vállalkozásokra vonatkozik, valamint hogy – mivel ez a téma a Parlament munkájához kapcsolódik – a felperesnek előzetesen tájékoztatnia kellett volna a Parlamentet az említett könyv kiadására irányuló szándékáról.
- 63 E tekintetben megjegyzendő, hogy 2016. június 8-án a Parlament elfogadta a pénzmosás, adókikerülés és adókijátszás tekintetében az uniós jog állítólagos megsértésének és az annak alkalmazása során állítólagosan elkövetett hivatali visszasságoknak a kivizsgálásával foglalkozó vizsgálóbizottság felállításáról, feladatairól, összetételéről és mandátumának időtartamáról szóló (EU) 2016/1021 határozatot (HL 2016. L 166., 10. o.). A 2016/1021 határozat 2. bekezdéséből kitűnik, hogy a PANA bizottság által lefolytatott vizsgálatnak többek között valamennyi uniós tagállam – köztük Málta – tevékenységére ki kell terjednie.
- 64 Ezen túlmenően, noha a PANA bizottság által kidolgozott végső jelentést kétségtelenül megelőzi a szóban forgó könyv kiadása, meg kell állapítani, hogy az megerősíti a fenti 63. pontban szereplő állításokat, amennyiben a Máltán 2017. február 20-án ténylegesen sorra kerülő helyszíni tényfeltáró látogatásról számol be. Az iratokból egyebekben az is kitűnik, hogy a szóban forgó könyv 86. oldala egy máltai miniszterhez intézett, a Parlament egyik bizottsága előtti, azzal a céllal történő megjelenésre vonatkozó meghívással foglalkozik, hogy adjon magyarázatot azzal a társasággal kapcsolatban, amellyel

Panamán rendelkezik. E tényezőkre figyelemmel tehát meg kell állapítani, hogy a PANA bizottság munkája kapcsolódott a máltai helyzethez, amely munka többek között arra irányult, hogy vizsgálja Máltán a pénzmosás, adókikerülés és adókijátszás tekintetében az uniós jog állítólagos megsértését.

- 65 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a szóban forgó könyv tárgya éppen a PANA bizottság hatásköreire vonatkozott, amennyiben e bizottságnak az uniós tagállamokban – és különösen Máltán – a pénzmosás, az adókikerülés és az adókijátszás területén fennálló helyzetet kellett értékelnie.
- 66 Ezenfelül meg kell állapítani, hogy a felperes tévesen állítja, hogy a szóban forgó könyv egyáltalán nem tartalmaz hivatkozást az Unió tevékenységére, és hogy az a vizsgálat tárgyának pusztán belső szempontból való tanulmányozására szorítkozik.
- 67 A szóban forgó könyv címe – *Európa legjobbjai. A Panama-iratok és a hatalom* – ugyanis egyértelműen európai kontextusba helyezi a könyvet, annál is inkább, hogy borítóján az uniós lobogó másolata látható. Ráadásul az említett könyv több helyen hivatkozik az Unió intézményi rendszeréhez kötődő munkálatokra és személyekre. Ily módon e tekintetben meg lehet említeni többek között a PANA bizottság munkájára, az Európai Unió Tanácsának máltai elnökségére, valamint egy európai parlamenti képviselőre való hivatkozásokat. A szóban forgó könyv egyik melléklete egyébként a Brexit témáját hozza fel és kifejezetten említi az Unió belső piacát.
- 68 A fentiekre figyelemmel tehát nem lehet azt állítani, hogy a szóban forgó könyv egyszerűen csak egy, a máltai belpolitikát érintő vitára vonatkozik, és hogy annak tárgya semmilyen módon nem kapcsolódik az Unió tevékenységéhez. Ugyanis még ha a Törvényszék azt is állapítaná meg, hogy az említett könyv elsődlegesen nemzeti szempontból foglalkozik a témával, amennyiben az máltai politikákra és politikusokra vonatkozik, ez nem változtat azon, hogy ezen utóbbiak egyúttal a PANA bizottság munkájának tárgyát is képezik. Következésképpen meg kell állapítani, hogy a szóban forgó tárgya az Unió tevékenységével kapcsolatos. A szóban forgó könyv emellett több helyen hivatkozik konkrétan erre a tevékenységre, amint az a fenti 67. pontból kitűnik.
- 69 Ennélfogva azt a következtetést kell levonni, hogy mivel a szóban forgó könyv az Unió tevékenységével kapcsolatos, nem lehet úgy tekinteni, hogy a Parlament nyilvánvaló értékelési hibát követett el vagy visszaélt hatáskörével, amikor úgy vélte, hogy – a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdésében előírtaknak megfelelően – a kinevezésre jogosult hatóságot tájékoztatni kellett volna a tervezett kiadásról.
- 70 Következésképpen el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdését tévesen alkalmazták a 2018. január 4-i határozatban, ily módon megsértve a véleménynyilvánítás szabadságához való jogát.
- 71 Másodsorban, a felperes annak előadására irányuló érvelését illetően, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a 17a. cikkben biztosítottnál tágabb mérlegelési jogkörrel élt (lásd a fenti 59. pontot), meg kell állapítani, hogy a jelen kereset kizárólag a 2018. január 4-i határozat jogszerűségére, tehát arra a kérdésre vonatkozik, hogy a Parlament a felperes 2016. évi értékelő jelentésében megalapozottan állította-e, hogy a felperes elmulasztotta tájékoztatni a kinevezésre jogosult hatóságot a szóban forgó könyv 2016-ban történt kiadásáról.
- 72 Azt is meg kell állapítani, hogy a fenti 49–51. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az uniós tisztviselőkkel szemben jogszerűen lehet a személyzeti szabályzat 17a. cikkében szereplőkhöz hasonló kötelezettségeket előírni. Ezenfelül semmi nem zárja ki azt, hogy a kinevezésre jogosult hatóság az értékelő jelentésben kiemljen egy konkrét eseményt, különösen, amikor ezen esemény – mint a jelen ügyben – közvetlenül a személyzeti szabályzatból eredő egyértelmű és különös szabály megsértésére vonatkozik. E körülmények között egy, a vitatott értékeléshez hasonló megjegyzésnek az értékelő jelentésben való feltüntetése nemcsak, hogy nem ellentétes a személyzeti

szabályzat valamely rendelkezésével, konkrétan annak 43. cikkével, hanem azon jogszerű célt is szolgálhatja, hogy figyelmeztesse az érintettet és megakadályozza a személyzeti szabályzat szóban forgó rendelkezésének ismételt megsértését (lásd ebben az értelemben: 2015. március 26-i CW kontra Parlament ítélet, F-41/14, EU:F:2015:24, 55. pont).

- 73 Az iratok vizsgálatából egyebekben kitűnik, hogy a felperes nem terjeszt elő egyetlen olyan konkrét bizonyítékot sem, amely igazolhatná, hogy az említett értékelő jelentés „3. A szabályok és eljárások tiszteletben tartása” pontjának a „Magatartás” címet viselő részében szereplő vitatott értékelésnek az e jelentésben való fenntartásával párhuzamosan bármiféle szankciót szabtak volna ki vele szemben. Márpedig a fenti 69. pontban a Törvényszék megállapította, hogy a Parlament megalapozottan tagadta meg a vitatott értékelésnek a felperes 2016. évi értékelő jelentéséből való törlését, mivel a felperes nem tartotta tiszteletben a személyzeti szabályzat 17a. cikke (2) bekezdésének első albekezdését.
- 74 Ennélfogva el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a kinevezésre jogosult hatóság a részére a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdésében biztosítottnál tágabb mérlegelési jogkörrel élt.
- 75 Harmadsorban, a felperes azon érvelését illetően, amely szerint a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdésében és 90. cikkének (2) bekezdésében előírt kumulatív határidőkre tekintettel a tájékoztatási kötelezettséget a szigorúan az Unió tevékenységére vonatkozó kiadványokra kell korlátozni (lásd a fenti 60. pontot), meg kell állapítani, hogy ez az érvelés nem kérdőjelezheti meg a fenti 70. pontban szereplő következtetést, amelyből kitűnik, hogy a jelen ügyben a felperes nem tájékoztatta a kinevezésre jogosult hatóságot arról, hogy olyan szöveget szándékozik megjelentetni, amelynek tárgya az Unió tevékenységével kapcsolatos, megsértve ekként a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (2) bekezdését. Márpedig a Parlament pontosan ezt állapította meg a 2018. január 4-i határozatban, és ez alapján kell értékelni e határozat jogszerűségét.
- 76 Ennélfogva ez az érv nem releváns a 2018. január 4-i határozat jogszerűségének értékelése céljából, és azt ezen okból kifolyólag el kell utasítani.
- 77 Mivel a Törvényszék a 2018. január 4-i határozat megsemmisítése céljából felhozott két jogalap alátámasztására előadott valamennyi kifogást elutasította, a megsemmisítés iránti kérelmeket el kell utasítani.

A kártérítés iránti kereseti kérelmekről

- 78 A felperes azzal érvel, hogy mivel a panasz elutasításáról szóló határozat a tisztviselők személyzeti szabályzatának a kinevezésre jogosult hatóság általi téves alkalmazásán és a személyzeti szabályzatban megengedetten túllépő mérlegelési jogkör alkalmazásán alapul, nem vagyoni kárt szenvedett el a munkahelyén és magánéletében egyaránt. Ez a kár különösen irodalmi munkásságára volt hatással. Állítása szerint vagyoni kár is érte, amennyiben egyrésztől nem léptették elő, másrésztől pedig – a 2018. január 4-i határozat következményeként – most már fegyelmi eljárásokat is indíthatnak vele szemben. A felperes ennélfogva azt kéri, hogy az álláspontja szerint általa elszenvedett nem vagyoni kár megtérítése címén a Törvényszék kötelezze a Parlamentet egy, a Törvényszék által meghatározott összegnek a felperes részére történő megfizetésére. A felperes emellett pontosítja, hogy a szóban forgó könyv második kiadására nézve visszatartó erejű hatása volt a Parlament azon határozatának, amelyben úgy vélte, hogy elfogadhatatlan az ezt a kiadást megelőző tájékoztatás.
- 79 A Parlament vitatja a felperes érveit.
- 80 Először is, amennyiben a felperes érvelését akként lehet érteni, hogy vagyoni kár címén kér kártérítést, emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy a valamely uniós intézmény által okozott károk megtérítésére irányuló kereset megfeleljen az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában szereplő követelményeknek, annak tartalmaznia kell azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik többek között

a felperes által állítólagosan elszenvedett kárnak, valamint e kár jellegének és mértékének meghatározását (lásd ebben az értelemben: 1999. október 5-i Apostolidis és társai kontra Bizottság ítélet, C-327/97 P, EU:C:1999:482, 37. pont). Ezen túlmenően a kártérítés iránti kereset elfogadhatatlanként kell elutasítani akkor, ha a felperes nem bizonyította olyan különleges körülmények fennállását – és ezekre még csak nem is hivatkozott –, amely okot adott volna arra, hogy eltekintsen az állítólagos kárnak a keresetlevélben történő számszerű megállapításától (lásd ebben az értelemben: 2004. szeptember 23-i Hectors kontra Parlament ítélet, C-150/03 P, EU:C:2004:555, 62. pont).

- 81 A jelen ügyben a felperes egyáltalán nem pontosította, hogy milyen módon kellene számszerűsíteni az általa hivatkozott vagyoni kárt, ennek elmulasztását pedig nem igazolta, ily módon elfogadhatatlanként kell elutasítani a vagyoni kár megtérítése iránti kérelmét.
- 82 Másodszor, ami a felperes által hivatkozott nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet illeti, a felperes előadja, hogy ezt a kárt személyzeti szabályzatnak a kinevezésre jogosult hatóság általi téves alkalmazása és a személyzeti szabályzatban megengedetten túllépő mérlegelési jogkör alkalmazása okozta.
- 83 E tekintetben ugyanakkor meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az Unió felelősségének megállapítása több feltétel – nevezetesen az érintett intézménnyel, szervvel vagy hivattal szemben kifogásolt magatartás jogellenessége, az állítólagos kár valós jellege, valamint a kifogásolt magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés – együttes fennállásától függ (lásd: 2019. április 10-i AV kontra Bizottság ítélet, T-303/18 RENV, nem tették közzé, EU:T:2019:239, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 84 Mivel e feltételek egyike nem teljesül, a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne megvizsgálni a szerződésen kívüli felelősség többi feltételét (lásd: 2018. december 13-i Wahlström kontra Frontex ítélet, T-591/16, nem tették közzé, EU:T:2018:938, 127. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 85 Márpedig a jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy a felperes által előterjesztett kártérítés iránti kereset kizárólag a 2018. január 4-i határozat állítólagos jogellenességén alapul.
- 86 Mivel a Törvényszék – a felperes által előterjesztett megsemmisítés iránti kérelmek vizsgálatával összefüggésben kifejtett okokból – megállapította, hogy 2018. január 4-i határozat egyáltalán nem jogellenes, meg kell állapítani, hogy nem teljesül a Parlamenttel szemben kifogásolt magatartás jogellenességével kapcsolatos feltétel.
- 87 Ezen túlmenően, a jelen keresettel összefüggésben közömbösek a Parlament azon határozatával kapcsolatos megfontolások, amelyben úgy vélte, hogy a szóban forgó könyv második kiadását megelőzően a felperes által benyújtott tájékoztatás elfogadhatatlan, mivel a kereset csak arra a 2018. január 4-i határozatra irányul, amellyel a Parlament megtagadta a vitatott értékelésnek a felperes 2016. évi értékelő jelentéséből való törlését.
- 88 Ebből következik, hogy a felperes kártérítés iránti kereseti kérelmeit el kell utasítani.

A bizonyításvétel iránti kérelemről

- 89 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék hallgasson meg egy máltai parlamenti képviselőt és egy európai parlamenti képviselőt, akik tevékeny szerepet vállalnak a korrupció elleni és a jó máltai kormányzásért folytatott küzdelemben.

- 90 Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a tanúk meghallgatása iránti kérelmet előterjesztő feleknek kell előadniuk azokat a konkrét és releváns körülményeket, amelyek magyarázattal szolgálhatnak arra, hogy a kért tanúvallomások jelentőséggel bírhatnak a jogvita megoldása szempontjából (lásd ebben az értelemben: 2018. április 23-i Verein Deutsche Sprache kontra Bizottság ítélet, T-468/16, nem tették közzé, EU:T:2018:207, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 91 A jelen ügyet illetően a felperes semmiféle konkrét információval nem szolgált azon okok kifejtése céljából, amelyek miatt a két tanú meghallgatása szükségesnek vagy hasznosnak bizonyulhat. Ugyanígy azt sem pontosította, hogy melyek azok, az ügy szempontjából sajátos tények vagy körülmények, amelyek a tanúmeghallgatásokat igazolhatják. Következésképpen a felperes nem bizonyította, hogy a két tanú általa kért meghallgatása a jelen ügyben releváns vagy szükséges.
- 92 Ezen túlmenően meg kell állapítani, hogy azok a lényeges információk, amelyeket az iratok már tartalmaznak, elegendőek ahhoz, hogy határozatot lehessen hozni a jelen keresetről.
- 93 Ennélfogva nem kell helyt adni a felperes által előterjesztett bizonyításfelvétel iránti kérelemnek.
- 94 A fenti tényezők összességére figyelemmel a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 95 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék Mark Anthony Sammutot kötelezi a költségek viselésére.**

Kanninen

Jaeger

Póltorak

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. június 10-i nyilvános ülésen.

Aláírások